

ла. За да помагат на децата в час и да ги мотивират, учителите изпробват различни тактики като например:

Р: чрез унижаване...

И: Как го унижаваш, с двойки?

Р: Защо само с двойки, човешкият език е много богат...

И: Да.

Р: Казвам му ти си глупав, за нищо не ставаш... чрез непрекъснатата работа... игри има, асоциации, ако може, да си проведеш часа (уч. 8).

Някои от респондентите показват усет към билингвизма на децата и се стремят да обясняват неясните за децата думи и термини на по-прост език или да заинтригуват децата с различни игри, свързани с предметите им, като не става ясно, доколко тези подходи имат успех. Не се появява обаче учител, който да критикува своята работа или тази на колегите си. Това безкритично отношение личи абсолютно ясно в следното изказване: „На учителите в основните класове им е много трудно, защото децата едвам успяват да научат до IV клас таблицата за умножение и азбуката“ (уч. 16).¹⁰⁹ Впечатляващо е как според учителя причината за това е в децата, а не в учителите, на които „им е много трудно“. Липсва каквото и да било проблематизиране на подхода на учителите към децата. Регистрира се единствено състоянието на децата, които „трудно възприемат учебния материал“, и това отново е просто статична характеристика, а не проблем, на който да се търсят решения. Учител с огромен опит в сегрегирано училище (24 години!) споделя, че децата трудно свикват с това да имат задължения – да си пишат домашните, да се подготвят за следващия час – и че смятат, че могат да научат само от слушане в часа. Но дори и учител с такъв опит не вижда начин това да се промени.

¹⁰⁹ Изключително важни въпроси са как се справят с работата си учителите от I до IV клас, какви трудности срещат, как реагират децата. Като се има предвид, че според данните децата до IV клас посещават по-редовно училище от по-големите и не стоят пред проблеми като женитба или работа, учителите би следвало да са по-наясно с чисто образователните проблеми, които възникват.